

Dosarul nr. 2ra-763/20

Prima instanță - (Judecătoria Comrat, sediul central) V. Harpacov

Instanța de apel - (Curtea de Apel Comrat) G. Vavrin, I. Dănăilă, T. Berdilă

ÎNCHEIERE

20 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Nicolae Craiu
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Piotr Uzun,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Nicolai Tomailî împotriva lui Piotr Uzun cu privire la repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei din 28 ianuarie 2020 a Curții de Apel Comrat,

c o n s t a t ă :

La 14 septembrie 2017, Nicolai Tomailî s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva lui Piotr Uzun solicitând încasarea sumei de 250 000 lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat în urma comiterii contravenției și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că la 19 noiembrie 2016, pe pagina web „Gagauz.md”, au fost publicate materiale foto și video, în care pârâtul a răspândit cu bună știință informații mincinoase, soldate cu învinuirea în săvârșirea infracțiunii, care a provocat consecințe grave.

La 3 februarie 2017, în privința lui Piotr Uzun a fost întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție, în baza art. 70 din Codul contravențional, fiind sancționat cu amendă în mărime de 120 unități convenționale.

Legalitatea și temeinicia procesului-verbal cu privire la contravenție a fost confirmată prin hotărârea din 21 martie 2017 a Judecătoriei Comrat, sediul central, prin care a fost respinsă contestația lui Piotr Uzun împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție, precum și prin decizia din 30 mai 2015 a Curții de Apel Comrat, prin care a fost respins recursul declarat de Piotr Uzun împotriva hotărârii din 21 martie 2017 a Judecătoriei Comrat, sediul Central.

A invocat că în rezultatul acțiunilor prejudiciabile ale lui Piotr Uzun, i-a fost cauzat un prejudiciu moral în proporții considerabile, i-a fost lezată onoarea și demnitatea, precum și i-au fost cauzate suferințe psihice.

Mai mult ca atât, acțiunile prejudiciabile ale lui Uzun Piotr, exprimate prin învinuire în mod public de săvârșirea infracțiunii, a creat altor persoane o impresie negativă despre el.

Totodată, multe persoane și-au creat impresia că el a săvârșit infracțiunea folosindu-se de funcția deținută, prin ce a fost afectată aprecierea sa socială ca membrul al societății, precum și calităților sale personale și profesionale.

De rând cu aceasta, i-a fost afectat statutul său social și i-a fost lezată onoarea și demnitatea.

În rezultatul acțiunilor prejudiciabile ale lui Uzun Piotr, îndreptate intenționat la discreditarea personalității sale, i-au fost cauzate suferințe morale, care nu pot fi apreciate în echivalent bănesc.

Consideră că suma de 250 000 lei reprezintă o satisfacție echitabilă a suferințelor care i-au fost cauzate.

Prin hotărârea din 28 februarie 2019 a Judecătorei Comrat, sediul central, cererea de chemare în judecată depusă de Nicolai Tomailî împotriva lui Piotr Uzun cu privire la repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată s-a admis parțial.

S-a încasat de la Piotr Uzun în beneficiul lui Nicolai Tomailî suma de 20 000 lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat în urma acțiunilor prejudiciabile ale lui Piotr Uzun, comise împotriva lui Nicolai Tomailî și suma de 100 lei cu titlu de cheltuieli de judecată în legătură cu achitarea taxei de stat la depunerea acțiunii.

În rest pretențiile lui Nicolai Tomailî împotriva lui Piotr Uzun, s-au respins ca neîntemeiate.

La 12 martie 2019, Piotr Uzun a declarat apel împotriva hotărârii din 28 februarie 2019 a Judecătorei Comrat, sediul central.

Prin decizia din 28 ianuarie 2020 a Curții de Apel Comrat, s-a respins apelul declarat de Piotr Uzun și s-a menținut hotărârea din 28 februarie 2019 a Judecătorei Comrat, sediul central.

În motivarea soluției, instanța de apel a concluzionat că prima instanță a elucidat pe deplin toate aspecte prevăzute de normele legislației în vigoare și just s-a pronunțat asupra cuantumului prejudiciului moral încasat.

La 2 martie 2020, prin intermediul oficiului poștal, Piotr Uzun a declarat recurs împotriva deciziei din 28 ianuarie 2020 a Curții de Apel Comrat, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei hotărâri noi de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului, recurentul a exprimat dezacordul cu decizia contestată, invocând că instanța de judecată a încălcat normele de drept material și nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată participanților la proces la 3 februarie 2020 (f.d. 173), iar cererea de recurs a fost depusă la 2 martie 2020, în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copie de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

La 25 martie 2020 în adresa intimatului a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Piotr Uzun cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței. Însă, până la data examinării admisibilității recursului, intimatul nu a depus referință, prin care să-și expună poziția cu privire la recursul declarat.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Piotr Uzun nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Piotr Uzun.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Nicolae Craiu

Iurie Bejenaru